

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 18C/12/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2110201365
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Krivošík
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2021:2110201365.32

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava v konaní pred sudcom JUDr. Branislavom Krivošíkom v právnej veci sporu žalobkyne: Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. R., právne zastúpená: JUDr. Peter Harakály, advokát, so sídlom Mlynská 28, Košice, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom Vajnorská 55, Bratislava, o trovách konania v konaní o náhradu škody z ublíženia na zdraví, takto

rozhodol:

- I. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- II. Štátu priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 25.01.2010 voči žalovanému domáhala zaplata sumy 5.350,20 Eur z titulu bolestného s 9% ročným úrokom z omeškania od 04.03.2010 do zaplata sumy 9.688,20 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 04.03.2010 do zaplata sumy 4.844,10 Eur z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ako aj náhrady trov konania. Nárok odôvodnila na tom skutkovom základe, že dňa XX.XX.XXXX pri dopravnej nehode ako spolujazdkyňa v motorovom vozidle utrpela ťažký úraz. V konaní vedenom na Okresnom súde Trnava sp. zn. 16C/01/2004 prebiehalo konanie o nároku žalobkyne o priznanie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Ohľadne týchto nárokov došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody. V súvislosti s úrazom, ktorý utrpela žalobkyňa pri dopravnej nehode, v dňoch 15.01.2008, 13.06.2008 a 27.02.2009, podstúpila ďalšie operácie tváre a podľa lekárskeho posudku vypracovaného Z. A. N., S. zo dňa 28.10.2009 tieto operácie znalec ohodnotil bolestným počtom bodov 370 a sťaženie spoločenského uplatnenia počtom bodov vo výške 670. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha, aby bolo odškodnenie vyčíslené v zmysle § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, v zmysle ktorého zákona bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia predstavuje žalovanú sumu. Nárok si dňa 04.12.2009 uplatnila u žalovaného z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobkyňa uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že je invalidná v rozsahu viac ako 70%, má za to, že je primerané aj 50% mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia.

2. V priebehu konania žalobkyňa vzala žalobu v časti uplatneného nároku späť, a to vzhľadom na plnenie žalovaného (v sume 2.736,25 Eur) a s prihliadnutím na závery znaleckého dokazovania (v sume 11.216,91 Eur) spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania.

3. Predmetom sporu potom zostal žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie sumy 8.387,54 Eur, a to suma 1.736,24 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.736,24 Eur od 04.03.2010 do zaplatenia titulom náhrady za bolesť, suma 3.767,55 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3.767,55 Eur od 04.03.2010 do zaplatenia titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a suma 2.883,75 Eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

4. Súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 11.216,91 eur a v časti úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 7.465,01 eur od 4. marca 2010 do zaplatenia a v časti úroku z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 1.879,80 eur zastavil; výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.117,70 eur titulom náhrady za bolesť, sumu 3.767,55 eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia a sumu 1.730,25 eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom IV. konanie v časti vzájomnej žaloby o zaplatenie sumy 149,77 eur zastavil; výrokom V. vzájomnú žalobu zamietol; výrokom VI. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 34% trov konania; výrokom VII. žalobkyni v časti nároku vzájomnej žaloby priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% trov konania a napokon výrokom VIII. Štátu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 67% a voči žalovanému v rozsahu 33%.

5. Svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že po späťvzatí žaloby vzhľadom na plnenie žalovaného v sume 2.736,25 eur ostal predmetom sporu nárok na zaplatenie sumy 8.387,54 eur a to suma 1.736,24 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 4. marca 2010 do zaplatenia titulom náhrady za bolesť, suma 3.767,55 eur s 9% úrokom z omeškania od 4. marca 2010 do zaplatenia a titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a suma 2.883,75 eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ako i vzájomnou žalobou uplatnený nárok žalovaného voči žalobkyni v sume 2.093,95 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Nebolo sporné, že žalobkyni nárok na náhradu škody titulom bolestného v súvislosti s troma operáciami vznikol, medzi stranami k dohode o vyrovnaní nedošlo. Sporným medzi stranami bolo, v akom rozsahu má žalobkyňa nárok na náhradu škody titulom bolestného, počet bodov a aj výška náhrady za bolesť a taktiež bolo sporným, či žalobkyni vznikol nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia a nárok na jeho zvýšenie. Súd prvej inštancie dôvodil, že odškodnenie za bolesť sa poskytuje nielen za bolesti spôsobené na zdraví, ale aj za bolesti spôsobené liečením poškodenia zdravia alebo odstraňovaním jeho následkov. Žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu za bolesť v súvislosti s realizovanými tromi operáciami je nárokom, ktorý jej vznikol v dôsledku odstraňovania následkov zranenia, ktoré utrpela pri dopravnej nehode 25. mája 2003, keď sporným nebol nárok na náhradu za bolesť, ale výška tohto nároku, ktorá je otázkou odbornou, pretože závisí výslovne od lekárskeho posudku a nie od zistenia súdu. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyni nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vznikol, nárok si uplatňovala s poukazom na vykonané 3 operácie v roku 2008 a 2009, a i keď náhrada sa poskytuje jednorazovo a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyni priznaná bola, avšak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok na ďalšiu náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia jej vznikol, keďže došlo k bodovému zvýšeniu ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ide však o nárok nový, za ktorý žalobkyňa odškodnená nebola a patrí jej za 1425 bodov, pričom pri výške bodu je potrebné vychádzať z toho, že trvalé následky sa hodnotia najskôr po roku od vzniku zranenia, pričom nebolo v roku 2005 zrejme, do akej miery budú trvalé následky. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku opäť postupoval podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb., keď mal za to, že žalobkyni nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vznikol, pričom sa zaoberal mierou obmedzenosti žalobkyne vzhľadom na jej uplatnenie v spoločnosti a či v zmysle právnej úpravy ide o prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý by zakladal nárok na priznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobkyňa je invalidná v rozsahu viac ako 70%, pred dopravou nehodou bola zamestnaná, slobodná, s vážnou známostou, žila spoločenským životom, chodila do spoločnosti, primerane tomu sa aj obliekala, nosila obuv na vysokých opätkoch. V súčasnej dobe je slobodná, známosť ukončila, chodí s oporou, nemôže nosiť obuv na vysokom opätku, oblieka sa iba športovo, od nehody nikam nechodí, nespomína si na predchádzajúci život, trpí bolesťami, pomáhajú jej rodičia. Súd prvej inštancie dodal, že následky úrazu žalobkyne sú zjavne mimoriadne závažné, avšak vzhľadom na spôsob života, ktorý vedie je zrejme, že nie je úplne vylúčená zo všetkých aktivít rodinného a spoločenského života. Pri úvahe o primeranosti odškodnenia prihliadol aj na rozhodovaciu prax súdov. Titulom zvýšenia považoval súd prvej inštancie za primeraný rozsah zvýšenia o 30% a to najmä s ohľadom na vek žalobkyne v čase dopravnej nehody 28 rokov, stratu uplatnenia v

pracovnej sfére a zhoršenie jej spoločenského života. Súd prvej inštancie považoval žalobu žalobkyne za čiastočne dôvodnú v časti nároku žalobkyne za bolesť v sume 1.117,70 eur, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 3.767,55 eur a zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 1.730,25 eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že žalobkyňa si podanou žalobou pôvodne uplatňovala 19.604,45 eur a následne po vyhotovení znaleckého posudku a plnení zo strany žalovaného vzala žalobu späť v sume 11.216,91 eur a žiadala priznať sumu 8.387,54 eur, pričom jej bola priznaná suma 6.524,50 eur a úspech žalobkyne potom predstavuje vyhovenú časť žaloby 6.524,50 eur a úspech žalovaného predstavuje zamietnutú časť a zastavenú časť žaloby celkom vo výške 13.079,95 eur.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd, rozsudkom č. k. 26Co/77/2020-494 zo dňa 25. novembra 2020 rozhodol tak, že v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej (výrok II.), v časti zamietajúcej vzájomnú žalobu (výrok V) a v časti trov konania o vzájomnej žalobe (výrok VII) potvrdzuje a v časti trov (výrok VI. a VIII.) ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. V časti nároku žalobkyne na náhradu trov, vo vzťahu ku ktorej rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil súd prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie odvolací súd uviedol, že napriek tomu, že na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (ust. § 142 ods. 3 z.č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) nová právna úprava Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné § 142 a teda nemá špeciálne skutkové podstaty, v prípade ktorých musí byť posúdenie náhrady trov konania u účastníka (pozn.: teraz „strany“ § 60 CSP), ktorý mal vo veci iba čiastočný úspech, odlišné od všeobecného pravidla vyplývajúceho z § 142 ods. 2 OSP (išlo o prípady, ak (a) mal účastník neúspech v pomerne nepatrnej časti, (b) rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku, (c) rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu) ale má len dve a to na prvom mieste zásada úspech a v prípade, keď mala strana sporu úspech len čiastočný platí pravidlo pomeru úspechu (§255 ods.1,2CSP) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je v tejto časti správne. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatňované nároky žalobkyne vo veci samej sú takej povahy, že posúdenie ich výšky záviselo jednoznačne od znaleckých posudkov a v konečnom resumé od úvahy súdu. Náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia i jeho zvýšenie by mali zodpovedať povahe utrpenej ujmy, čo je pri absencii exaktnejších kritérií vecou posúdenia všeobecného súdu. V danej veci sa žalobkyňa domáhala náhrady za bolesť, odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia a zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, keď určenie samotnej výšky plnenia bolo nepochybne závislé na znaleckom posudku a úvahe súdu a v tomto prípade preto nemožno hovoriť o procesne neúspešnej žalobkyne, keďže jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno totiž žalobkyňu ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe znaleckej činnosti a úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov treba rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Základné je, že žalobkyne nárok vznikol asprevádzajúce je v akej výške (analogicky viď nález Ústavného súdu ČR, III ÚS 170/99) a preto odvolací súd nepovažoval za správny záver súdu prvej inštancii že je dôvodné žalovanému priznať nárok na náhradu trov konania voči žalobkyne v rozsahu 34 %. Žalobkyňu je nevyhnutné považovať za procesne úspešnú (minimálne vo vyhovujúcej a zamietajúcej časti), keďže mala úspech čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu závisela výlučne od znaleckého posudku a úvahy súdu. V prípade priznania nároku na náhradu trov konania je dôvodné pri následnom vyčíslení vychádzať len z ceny priznaného plnenia, pretože je bez právneho významu to, v akom rozsahu žiadala žalobkyňa priznať odškodnenia v pomere k súdom priznanej výške plnenia.

8. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom a po oboznámení sa s obsahom odvolacieho rozhodnutia, nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom žalobkyňa cestou svojho právneho zástupcu uviedla, aby súd o trovách konania rozhodol tak, že prizná žalobkyne plnú náhradu trov konania voči žalovanému a rovnako aj nárok na náhradu trov konania štátu voči žalovanému. Právny zástupca žalobkyne poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/99/2017, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/125/2017, alebo Krajského súdu v Trnave 10Co/191/2017, ktoré za obdobného stavu rozhodovali o trovách konania.

9. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu posúdil vec rovnako a dospel k záveru, že nároky ktoré si žalobkyňa uplatňovala v tomto konaní záviseli od výsledku znaleckého posudku a úvahy súdu. Žalobkyňa tiež upravila výšku svojich pôvodne uplatnených nárokov v závislosti od výsledkov znaleckých

posudkov a žalobu zobrala sčasti späť. Okrem toho v časti pôvodne uplatnených nárokov žalobkyňa zobrala žalobu späť aj z dôvodu čiastočného dobrovoľného plnenia zo strany žalovaného. Súd má za to, že žalobkyňa procesne nezavinila ani čiastočné zastavenie konania.

10. Súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Úspech vo veci súd vždy skúma, čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Súdu je známa rozhodovacia prax všeobecných súdov, že zásada úspechu vo veci sa uplatňuje aj na konania, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. V týchto prípadoch súdy nepovažujú za procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. V takom prípade mu priznávajú 100% náhradu trov konania, s tým že pri rozhodovaní o výške trov sa vychádza z výšky priznaného nároku. Podľa názoru všeobecných súdov nemožno žalobcu úspešného čo do základu zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Zastáva sa názor, že by nebolo spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v takomto prípade treba rozlišovať, čo je základné a čo je sprevádzajúce (pozri nález Ústavného súdu ČR III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje to, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Uvedený prístup všeobecných súdov je dlhodobý a je podporený aj právnou spisbou (napr. ŠtevčekM. a kol: Civilný sporový poriadok, C.H.Beck, Praha 2016, s. 926).

11. V intenciách týchto právnych názorov, vyslovil záväzný právny názor aj odvolací súd v zrušovacom rozhodnutí, ktorým je súd prvej inštancie viazaný. Zároveň Ústavný súd SR vo svojich viacerých rozhodnutiach, na ktoré súd poukáže ďalej posudzoval otázku úspechu strany v konaní pri rozhodovaní o trovách konania v prípadoch, ak výsledok závisel od úvahy súdu.

12. V náleze III. ÚS 475/2018 ústavný súd uviedol, že z ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že kritériom na priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje u žalobcu, ako aj u žalovaného. Z dispozície § 255 ods. 2 CSP ďalej vyplýva, že čiastočný úspech vo veci sa môže v rozhodnutí o trovách konania prejavíť dvoma spôsobmi, a to tak, že súd (i) náhradu trov konania pomerne rozdelí alebo (ii) náhradu trov konania neprizná žiadnej zo strán. Pravidlo vyplývajúce z § 142 ods. 3 OSP (náhradu trov konania v plnom rozsahu môže súd priznať tomu účastníkovi, ktorý mal neúspech len v nepatnej časti, alebo v prípade, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu) nie je súčasťou normatívneho textu vyplývajúceho z § 255 CSP. Vo vzťahu k pravidlu vyplývajúceho z § 142 ods. 3 OSP je potrebné uviesť, že toto pravidlo predstavovalo výnimku zo zásady pre rozhodovanie o náhrade trov konania pri čiastočnom úspechu vo veci (§ 142 ods. 2 OSP). Aplikácia označenej výnimky (plná náhrada trov konania) však ani za účinnosti právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku neprichádzala do úvahy vždy, ale iba v prípade, ak sa neúspech prejavil iba vo výške plnenia za predpokladu, že účastník konania na začiatku sporu túto výšku plnenia presne nepoznal a ani presne poznať nemohol (IV. ÚS 652/2018). porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy (I. ÚS 56/2017). Záverom ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na uvedené skutočnosti, predovšetkým poukazujúc na znenie príslušnej časti dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku a na závery uvedené v citovaných rozhodnutiach ústavného súdu (I. ÚS 56/2017, IV. ÚS 652/2018) a v publikovanej odbornej literatúre, možno konštatovať, že vec sťažovateľa je prípadom, keď výška plnenia (náhrada nemajetkovej ujmy) bola závislá od úvahy súdu, a teda prípadom odôvodňujúcim osobitné posudzovanie úspechu a neúspechu v konaní s dôsledkami na rozhodovanie o trovách konania. Z uvedeného teda vyplýva, že zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 OSP.

13. Obdobne Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 399/2019 konštatoval aj napriek tomu, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), ani nová práva úprava nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne, ako podľa doterajšej úpravy.

14. Všeobecne preto možno konštatovať, že pri rozhodovaní o trovách konania nová právna úprava nevyklučuje prístup pôvodne normatívne upravený v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, teda, aby súd priznal plnú náhradu trov konania ak výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo záverov znaleckého posudku.

15. Žalobkyňa je tak možné považovať za procesne úspešnú, keďže čo sa týka samotného základu bola žalobkyňa úspešná a ohľadom výšky jej nároku bolo rozhodnuté na základe úvahy súdu a výsledkov znaleckého dokazovania. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania, keď sa priklonil k použitiu pravidla, ktoré bolo pôvodne súčasťou normatívneho textu § 142 ods. 3 OSP a v zmysle rozhodovacej praxe všeobecných súdov, potvrdenej rozhodnutiami ústavného súdu, nie je dôvod sa od tohto koncepčného prístupu k riešeniu trov konania odchyliť ani v tomto prípade.

16. Štátu vznikli trovy znaleckého vo výške 3,28 eur. Keďže žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, súd zaviazal žalovaného ako neúspešnú stranu na náhradu trov konania štátu v plnom rozsahu.

17. Podľa ustanovenia § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. Súdne konanie predstavuje jeden celok od podania žaloby až po meritórne rozhodnutie súdu, a týka sa to aj konania o trovách konania. Úspech v konaní sa teda aj pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania posudzuje v závislosti od konečného rozhodnutia vo veci samej, a teda pri posúdení nároku na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania je potrebné vychádzať z toho, ktorá strana bola v konečnom dôsledku v konaní úspešná. Na základe toho, že žalobkyňa bola v konaní v konečnom dôsledku úspešná, súd pri rozhodovaní o trovách konania, rozhodol tak o trovách prvoinštančného konania ako aj o trovách odvolacieho konania, keďže prvé rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd zrušil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m)).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).